

HET ZIJDEN HUIS

Eerder verschenen van Kayte Nunn bij The House of Books:

De verdwenen brieven van Esther Durrant

Kayte Nunn

Het Zijden Huis

Uit het Engels vertaald door Marga Blankestijn

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Silk House*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Hachette Australia, een imprint van Hachette Australia Pty Limited, Sydney 2020

© Kayte Nunn, 2020

© Vertaling uit het Engels: Marga Blankestijn, 2021

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp: Christabella Designs, Crescent Head

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: bij Barbara, Amsterdam

Foto auteur: © Jed Grace

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6115 5

ISBN 978 90 443 6116 2 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Charlotte,
die me zo graag bang maakt met haar eigen verhalen.*

‘Liefde, dieven en angst brengen spoken voort.’

DUIJS SPREEKWOORD

Nu

Eerst hoorde Thea alleen het geluid, een spookachtig galmen van zingende vrouwenstemmen. Moeiteloos meerstemmig zingende sopranen, alten en contra-alten, een heldere, zuivere stroom die vanuit de open ramen over de leistenen daken zweefde, langs de oude, door eeuwen van wind en regen verweerde stenen muren, over de prachtig verzorgde sportvelden naar de brede, met bomen omzoomde oprijlaan waar zij liep. Het kippenvel stond op haar armen toen de wind om de hoek van het gebouw blies zodat het geluid luider werd, naderbij kwam. Toen ze opzijkend zag ze schaduwen, vage schimmen achter ramen met vierkante ruitjes. In de mistroostige schemering was het effect etherisch, buitenaards. Een engelenkoor. De woorden, '*and give you peace...*' wervelden om haar heen, hingen in de lucht.

Ze bleef staan, duwde haar bril hoger op haar neus en keek omhoog naar het gebouw waar ze voor stond. Het was precies zoals ze zich een Engelse kostschool altijd had voorgesteld, de lange, gewichtige geschiedenis gevat in honingkleurige steen, dik begroeid met klimop en blauwregen, de onberispelijke gazons (ongetwijfeld verzorgd door een heel leger hoveniers) omzoomd door keurige

rangen paarse viooltjes en wit schildzaad, de hoge hekken, de gewelfde portiek geflankeerd door zuilen, de zware eikenhouten deur met het ijzeren beslag. De hele omgeving rook naar traditie, privilege en geld. Tussen al die indrukwekkende gebouwen trof het idee dat zij een nogal sjofele bedrieger was haar als een klap in het gezicht.

Het gezang stierf weg en zij liep verder, zacht vloekend toen de koffer die ze achter zich aan sleepte bleef steken in het grind.

De bus had haar een halfuur eerder afgezet in de brede, glooiende hoofdstraat van het stadje en ze had niet naar de weg hoeven vragen, want voor haar sollicitatiegesprek drie maanden geleden had ze al een kort bezoek gebracht aan de school. Nu was ze er bijna, maar het grind maakte de laatste etappe van haar reis lastiger dan nodig. Ze vermoedde dat de meeste bezoekers niet te voet kwamen zoals zij, maar met de auto, dure banden aangenaam knisperend over de oprijlaan.

Met een laatste flinke ruk aan haar koffer betrad ze de grote stenen portiek. Ze zag een klink en greep hem vast om vervolgens met haar schouder de deur open te duwen. De geur van bijenwas, zoete lelies, oude boeken en op de achtergrond een zweem van zweterige sportschoenen – die haar vader gymnastiekschoenen zou hebben genoemd – was overweldigend.

Toen ze eenmaal binnen stond, viel de deur achter haar dicht met een dreun die door de enorme hal echode. Ze bleek in de entree met het hoge plafond te zijn beland. Aan de ene kant stond een glanzend gepoetste rechthoekige tafel met daarop de lelies die ze rook, in een hoge vaas van geslepen glas. De bloemen waren prachtig van vorm, met naar buiten krullende, smetteloos roomkleurige bloembladen en feloranje stuifmeel op elke meeldraad. Nog een paar dagen en ze zouden verwelkt zijn en langzaam vergaan, maar op dit moment waren ze volmaakt.

Ze keek langs de bloemen naar het einde van de gang waar een brede, halfronde stenen trap met een rijk bewerkte balustrade naar boven leidde, de duisternis in.

‘U bent laat.’

De stem die vanuit de schemering tegen haar bromde was zwaar en plechtig. Thea tuurde rond om te zien waar hij vandaan kwam en even later doemde er een lange, magere man op met achterovergekamd haar en een gezicht zo doorgroefd als een droge rivierbedding. Zijn ouderwetse nette jas hing om hem heen alsof hij voor een grotere man was gemaakt, maar zijn stropdas lag keurig geknoopt en hoog tegen een kraakheldere witte kraag. Zware wenkbrauwen overschaduwden zijn ogen en zijn schouders waren opgetrokken alsof hij zich verzette tegen denkbeeldige kou. Hij keek haar niet aan.

‘Neem me niet kwalijk... De bus vertrok te laat van het station.’ Ze keek op haar horloge. ‘Een kwartiertje maar.’

‘Ach natuurlijk, u komt uit de *koloniën*,’ zei hij, alsof daarmee alles verklaard was. ‘We hadden u gisteren al verwacht, juffrouw Rust.’

Thea reageerde geprikkeld. ‘Ik dacht dat de leerlingen morgen pas arriveerden?’

‘Dat klopt, maar desondanks hadden wij u gisteren hier verwacht,’ herhaalde hij langzaam, alsof ze zowel dom als buitenlands was.

Ze wilde zich nogmaals verontschuldigen, maar hij was al in de schemering verdwenen.

Ze had haar mond nog niet geopend om hem te roepen of hij kwam al terug met een zware ijzeren ring in zijn hand waaraan een set sleutels hing. ‘Er zijn er drie. Een voor de voordeur, een voor de achterdeur, en de andere... nou, ik neem aan dat u dat zelf wel zult ontdekken. Als u slim genoeg bent, tenminste.’

Hij stak haar met zijn ene hand de sleutels toe en wreef tegelijkertijd met de andere over zijn kin. Het klonk rasperig en toen er een paar schilfers op zijn revers vielen, moest ze een huivering onderdrukken.

‘Het internaat voor de *meisjes* vindt u op de terugweg naar de hoofdstraat, op nummer achtenvijftig.’

Er klonk iets van afkeer in zijn stem, alsof zelfs het uitspreken van het woord ‘meisjes’ hem al pijn deed. ‘Ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat u daar zult logeren, in elk geval gedurende het eerste semester.’

Jongens – *jongheeren*, zo pochte de website van de school – werden al sinds halverwege de negentiende eeuw opgeleid op Oxleigh College. Thea had gelezen dat de school was opgericht als een laatste poging om de stad te redden. Ooit was Oxleigh een populaire pleisterplaats geweest langs de weg naar Bath, tot de trein een veel sneller en efficiënter vervoermiddel bleek om van de hoofdstad naar het kuuroord te reizen. Een voormalige herberg was het *Master’s House* geworden en gebleven, de woning van het schoolhoofd, en daaromheen waren er geleidelijk andere gebouwen bij gekomen. En naarmate de school floreerde, bloeide ook de stad weer op.

Dit was het eerste jaar dat Oxleigh zich verwaardigde om ook meisjes toe te laten. De school had zich daar veel langer tegen verzet dan zijn soortgenoten, die al tientallen jaren ook door meisjes werden bezocht, maar het aantal inschrijvingen voor Oxleigh nam af en de school had zich gedwongen gezien met zijn tijd mee te gaan, of zo had Thea het in elk geval begrepen. Het was echter wel duidelijk dat deze man, wie hij ook mocht zijn, verre van gelukkig was met de situatie.

Ze stak haar linkerhand uit naar de sleutels en bood hem haar rechterhand aan. ‘Thea. Nieuwe docent geschiedenis.’

‘Daar ben ik van op de hoogte, juffrouw Rust,’ zei hij met een grimas – het mocht geen glimlach heten – en hij negeerde haar uitgestoken hand. ‘Battle. Meneer Battle, voor u. Portier.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Thea, die haar hand terugtrok terwijl hij zich onaangedaan afwendde.

‘Zal ik dan maar teruglopen door de hoofdstraat?’ vroeg ze, op demonstratief luchtige toon.

‘Het is de groene deur. Bijna vlak naast de pub, Sint Joris en de Draak. Verdwaal vooral niet,’ prevelde hij over zijn schouder terwijl hij weer in de schemer verdween.

In plaats van het vertrek meteen te verlaten liep ze een paar stappen terug, benieuwd naar haar nieuwe leefomgeving, want bij haar vorige bezoek had ze geen kans gehad om er veel van te zien. Inmiddels waren haar ogen aan het gedempte licht gewend en aan de gelambriseerde wanden onderscheidde ze verschillende grote olieverfportretten van geleerd ogende mannen. Een ervan droeg een tonsuur van kort donker haar, een rond draadbrilletje en een kleine snor, en zat met een pen in zijn hand achter een bureau. Een ander was afgebeeld in een academische toga met een scharlakenrode capuchon en een platte baret op zijn hoofd. Op weer een ander, moderner schilderij was een jongere man met zandkleurig haar te zien, die op een bankje zat met een labrador aan zijn voeten en de tuinen en gebouwen van de universiteit op de achtergrond. Ze liep erheen en las de onderschriften. Bij allemaal stond het woord MASTER boven hun naam, en daarachter het tijdsbestek waarin ze die functie hadden vervuld. De man met het zandkleurige haar, dr. Alexander Fox, was het huidige schoolhoofd; er stond 2011 achter zijn naam, zonder einddatum. Ze had hem ontmoet bij haar sollicitatie en had hem sympathiek gevonden, met zijn open gezicht en zijn informele houding.

Oxleigh College was een bastion van het Britse establishment midden op het Engelse platteland, maar Thea had net zo goed op Mars kunnen solliciteren, want ze had geen enkele ervaring met lesgeven op een school zoals deze. Het had haar verbaasd dat ze was teruggevraagd na haar eerste gesprek. Natuurlijk was er nog een andere reden waarom ze de website van deze school had bekeken en impulsief had gesolliciteerd op de vacature die ze daar was tegengekomen. Maar dit was het niet het moment om daarbij stil te staan.

Voordat ze weer naar buiten liep, draaide ze de sleutels in haar hand om zodat ze die beter kon bekijken. Ze waren groot en glad, het metaal versleten door jarenlang gebruik. De kop van een van de drie had de vorm van een pentagram, een patroon dat ze kende, een ster waarvan de punten omsloten werden door een cirkel. Bij

de tweede was de kop een doolhof van verstrengelde cirkels met een ster in het midden, en bij de derde een pijlkoker, en de schacht van die sleutel leek op een schroefdraad. Ze streek met haar duim over het pentagram en vroeg zich even af wanneer die was gesmeed en waarom deze sleutels zo ontworpen waren.

Ze stopte ze in haar zak, hees haar tas over haar schouder, greep het handvat van haar koffer beet en trok de zware deur weer open. De wind ruiste in de bomen langs de fraaie oprijlaan en haar maag gaf knorrend antwoord. Bij wijze van lunch had ze in de trein een plastic pakje sandwiches en een waterige kop koffie weggewerkt, en dat was al uren geleden. Ergens in haar tas zat nog een reep chocola, maar ze hield het nog wel een paar minuten uit. Eerst moest ze terug naar het stadje om haar nieuwe onderkomen te zoeken.

Het pad naar het hek werd verlicht door laag bij de grond geplaatste lampen die lange schaduwen van de bomen over het grind wierpen. Het geluid van auto's op de weg siste in de verte. Maar iets was veranderd, en ze wist niet meteen wat het was. Toen merkte ze op hoe stil het was: er klonk geen muziek meer. Ze herinnerde zich wat meneer Battle had gezegd. Als er nog geen leerlingen aanwezig waren, wie hadden er dan gezongen?

September 1768, Oxleigh

Het eerste wat Rowan opviel was het vest dat de man droeg, omdat er een patroon op geborduurd was zoals ze nog nooit had gezien: oranje bloembladjes die glansden in het namiddaglicht, waar zich bladeren omheen slingerden. Daaronder een kniebroek zo wit als de buik van een ekster, witte kousen en gepoetste leren schoenen met glimmende zilveren gespen. Een welvarende heer, zo te zien.

Hij bleef even staan om iets in zijn zak te proppen en kwam toen zelfbewust op haar afgebeend. Ze streek haar rokken glad, plakte een glimlach op haar gezicht en onderdrukte haar neiging om weg te rennen en zich te verstoppen. Ze wenste dat er niet zoveel modder aan haar grove schoenen kleefde en dat haar rode mantel – die van haar moeder was geweest – niet zo verschoten en versteld was. Haar handen borg ze haastig achter haar rug, omdat ze vol groene vlekken zaten van het sap van de kruiden die ze op haar wandeltocht had geplukt, en ze sloeg haar ogen neer.

‘Jij daar, meisje. Ben je sterk? Gezond?’ vroeg hij, op haar neerkijkend, want ze was klein en hij stak wel een kop boven haar uit.

‘Jawel, meneer.’ Ze vond haar stem terug. ‘Ik ben twee jaar meid en wasvrouw geweest voor een huishouden van negen.’

Rowan vertelde er niet bij dat het huishouden dat van haar tante en oom was en dat ze daar niet werd betaald voor haar werk. Ze wilde hem laten denken dat ze ervarener was dan ze eruitzag. ‘En nooit een dag ziek geweest.’

‘Ik had gehoopt op een knecht,’ verzuchtte hij met een blik naar de andere kant van de brink waar mensen in groepjes bijeen stonden, de vrouwen met dweilen of bezems, de mannen met zeisen, schoppen of schoffels. Rowan zag dat de meesten felblauwe lintjes op de borst gespeld hadden, ten teken dat ze al waren aangenomen. ‘Maar zo te zien zijn die er niet meer op dit late uur.’

In deze stad werd jaarlijks een *Michaelmas Mop Fair* gehouden, een jaarmarkt waar mensen van heinde en ver naartoe kwamen in de hoop een jaar werk te vinden, en Rowan was ervoor uit haar dorp Inkpen komen lopen, een wandeltocht van twee dagen. Ze had in een kuil langs de weg geslapen om bij het aanbreken van de dag weer verder te lopen. Inmiddels was de zon ruimschoots voorbij zijn hoogste punt en ze stond al sinds de vroege ochtend aan de brink, maar tot dusver waren de mensen die op zoek waren naar een dienstmeid of een wasvrouw of een kok snel doorgelopen na een blik op haar gezicht met het verminkte linkeroog dat in de buitenhoek omlaag trok. Ze vroeg zich af waarom deze heer dat niet had gedaan, maar was dankbaar voor haar goede gesternte, want de holle pijn in haar buik herinnerde haar aan de ernst van haar situatie. Als ze niet werd aangenomen had ze de kracht niet voor de lange tocht terug naar haar tantes huis, waar ze bovendien niet welkom zou zijn als ze het al haalde, want ze was eropuit gestuurd om geld te verdienen om haar broertjes te onderhouden.

Van waar Rowan stond, kon ze bijna heel Oxleigh voor zich zien liggen. Het was de grootste plaats die ze ooit had gezien: zoveel huizen vlak op elkaar in alle soorten en maten, in elkaar passend als stukjes van een puzzel, vaak van baksteen met stevige pannendaken en geen met leem bepleisterd twijgenvlechtwerk met rieten daken, zoals in haar dorp. De hoofdstraat was breder dan elke rivier die zij

zich kon voorstellen en slingerde glooiend van de helling af, als de schil van een appel. De lengte daarvan verbaasde haar evenzeer als de heer die voor haar stond.

‘Een meid zal ook wel volstaan.’ Zijn woorden brachten haar terug naar waar ze stond en ze stond zichzelf een beetje hoop toe. Hij nam haar zwijgend op en ze deed haar best om niet ineen te krimpen onder zijn blik, maar die te ontmoeten met een standvastigheid die ze niet voelde, want haar hart klopte sneller dan wanneer ze een eind zou hebben gerend. Hij liet niet blijken dat hij haar geschonden gezicht had opgemerkt, met het web van littekens dat uitwaaierde vanuit haar ooghoek.

‘Als mijn vrouw akkoord gaat. Kom maar mee.’ Hij wenkte haar en nadat ze haar bundel had gegrepen met extra kleren en een paar kleine dierbaarheden – haar hele bezit – liep ze hem haastig achterna, in de richting van de hoofdstraat. In het midden ervan regen zich marktkramen aaneen en ze keek naar het gedrang, sprong opzij om mensen uit de weg te gaan die de uitgestalde dikke pompoenen wilden bekijken, de kolen groter dan babyhoofdjes, manden vol eieren, zware zakken graan en mout, hele torens appels, kippen met omgedraaide nekken waar de veren en poten nog aan zaten.

Ze verloor de man geen moment uit het oog terwijl ze tussen tafels door vol boter in blokken, wrongel, wei en allerlei soorten kaas doorliep. Ze zag forellen met heldere ogen en schubben vol zilverbruine stippen, bossen waterkers, kruiden en bloemen, stenen potten vol honing, opgevouwen lange linten van stof. Ze zag verliefd ogende paartjes dicht tegen elkaar aan naar een vioolspeler kijken die zijn instrument snel en vliegensvlug bespeelde. Hij was goed, te oordelen naar de menigte die zich om hem heen had verzameld, tikkend met hun voeten en meedeinend op de muziek. Er waren hier mensen in alle soorten en maten: kort en breed als een broodoven, zo rond als een duivekater uit Wiltshire of zo dun als een glazen ruit.

Ze struikelde bijna over een pasteikorst die op de grond was gevallen, nog niet geplet onder zware schoenen. Het was heel lang

geleden sinds het ontbijt van de vorige ochtend, de laatste keer dat ze had gegeten. Na een snelle blik om zich ervan te verzekeren dat niemand haar zag, bukte ze om de korst van straat te rapen, luttele seconden voordat hij vertrappt zou worden tussen de keien, en propte hem ongemerkt in haar mond. Toen ze weer opkeek was de man in het felgekleurde vest bijna uit het zicht verdwenen en ze moest door de menigte dringen om hem in te halen.

Ze werd welhaast duizelig van de bedrijvigheid van de stad, de onbekende geuren en onverstaanbare kreten, de herrie, de flarden van gesprekken die even verleidelijk waren als de geur van stampot op een koude dag. In Inkpen kende ze iedereen bij naam en iedereen kende haar, maar hier... Wie had ooit kunnen denken dat er zoveel onbekende zielen op één plaats te vinden konden zijn? Ze ving een glimp op van een slagersjongen die een handkar door de menigte duwde, vol grote stukken braadvlees, slingers worstjes, een zij spek. Iets in de houding van zijn hoofd en de lijn van zijn kaak deed haar denken aan Will, de oudste van haar jongere broers, en even voelde ze een steek van heimwee naar het huis dat ze had achtergelaten en naar de rust van haar dorp.

Plotseling hield de man halt voor een groot huis dat een eindje van de straat af stond en ze kwam vlak achter hem tot stilstand. 'Hier zijn we dan,' zei hij, met hoorbare trots in zijn stem. 'Hollanders Fijne Zijde.'

Rowan staarde. Het gebouw stond tussen twee kleinere huizen die er als steunberen tegenaan leunden. Het was even breed als hoog – en het was hóóg – gebouwd van rode baksteen met een steil pannendak. Aan weerszijden van een brede deuropening zaten twee grote vierkante ramen met eikenhouten kozijnen en boven de dorpel schommelde een uithangbord waar een grote schaar op geschilderd stond. Zelfs voor haar was één blik genoeg om te zien dat dit een van de indrukwekkendste gebouwen van de stad was.

De benedenverdieping was een winkel en in de etalage links lagen balen fraaie stof: effen, gestreept en sommige rijkelijk ingeweven

met exotische vogels en bloemen. Het zou een paar maanden duren voordat ze leerde dat de kleuren die ze zo verrukt bekeek turquoise, chartreuse, violet en vermiljoen heetten, maar al binnen een paar weken zou ze fijne zijden stoffen voelen, tussen vingers die nooit iets anders hadden gekend dan grof linnen en laken.

Rowan rukte haar blik los van de stoffen en keek met haar hoofd in haar nek omhoog. Het huis was zo hoog dat het de hemel wel leek te raken. Ze telde drie rijen ramen, recht boven elkaar, waarvan die op de eerste verdieping glas-in-loodruitjes hadden. Er staken zes schoorstenen en vier dakkapellen uit het schuine dak en aan de hoogte zag ze al dat het een heleboel traptreden zou vergen om bovenin te komen. De man haalde een sleutelbos uit zijn jaszak en wenkte haar mee naar een kleine portiek opzij van het huis. Er leidden deuren naar links en naar rechts en er liep een gangetje naar de achterkant van het huis, waar het somber en schemerig was. ‘Wij wonen achter en boven,’ legde hij uit. ‘Jouw kamer – als je de goedkeuring van mijn vrouw kunt wegdragen – zal boven in het huis zijn, die deel je met Alice. Kom nu maar mee, mevrouw Hollander moet hier ergens zijn.’

Hij ging haar voor door een gang naar een groot, vierkant vertrek. De gelambriseerde wanden werden verlicht door muurblakers en haar schoenen zakten weg in de dikke tapijten op de vloer. Aan de andere kant van de kamer bevond zich een grote honingkleurige stenen haard waar een rokerig vuurtje in brandde van groen hout dat spuwde en siste. Ze wist dat er beter hout was om een vuur mee te maken.

Naast het vuur zat een jonge vrouw te lezen in een stoel. Haar stralend blonde haar was gekapt in lussen en krullen en haar huid glansde in het licht van de vlammen. Haar jurk had de kleur van herfstige appelcider en het kant aan haar polsen schuimde als slagroom. Ze had een kleine roze mond en een spitse kin die haar verder serene trekken verscherpte. Een moedervlek op haar jukbeen die aan het koninklijk hof voor een schoonheidsmoesje zou zijn aangezien,

vestigde de aandacht op haar ronde, porseleinblauwe ogen. Rowan had nog nooit zo iemand gezien: ze was zo schoon en zo sierlijk en zag eruit alsof ze bij het minste of geringste zetje kon breken.

‘Zo, mijn lieve Caroline,’ zei de man, in zijn handpalmen wrijvend alsof hij niet helemaal zeker was van zichzelf. ‘Wat vind je van onze nieuwe meid?’

‘Rowan Caswell, mevrouw,’ zei Rowan zelf, want meneer Hollander – ze veronderstelde althans dat hij dat was – had niet de moeite genomen haar naam te vragen. Ze herinnerde zich dat een reverence weleens aan de orde kon zijn en zakte onhandig even door haar knieën.

De echtgenote keek op en legde het boek dat ze aan het lezen was weg om Rowan met een loom soort nieuwsgierigheid te bestuderen. Rowan was dankbaar dat haar gezicht beschaduwd was, zodat haar litteken misschien niet zo in het oog zou springen.

‘Dit is niet de bedoeling. Dit is beslist niet de bedoeling.’

Rowans moed zonk in haar dunne schoenzolen.

‘We zouden toch een jongen nemen, iemand om op te leiden als jouw lijfknecht?’ Ze schudde haar hoofd, alsof het niet ongewoon was dat haar man terugkwam met iets anders dan dat waar hij op uit was gegaan.

‘Er was verder niemand die geschikt was.’

‘Wat? Zelfs vanmorgen vroeg niet?’

‘Nee, helaas niet.’

Maar dat was niet waar, Rowan herinnerde zich dat er verschillende jongens van ongeveer haar leeftijd en een paar oudere mannen hadden staan wachten om te worden ingehuurd.

Caroline Hollander zuchtte en bekeek Rowan wat beter. Haar ogen versmalden en Rowan wist dat ze haar litteken had opgemerkt.

‘Ze is geen plaatje, maar dat is misschien maar goed ook,’ zei ze. ‘Goed, als er echt niemand anders was zullen we het met haar moeten doen, voorlopig in elk geval. Ze moet worden schoon-gepoetst, want ik vermoed dat het een tijd geleden is dat dit meisje

een bad van dichtbij heeft gezien. Ze zal wel vergeven zijn van de luizen en wie weet wat nog meer.'

De onvriendelijkheid van haar woorden werd getemperd door een lieve glimlach, maar Rowan was beledigd, al was ze wel zo wijs om dat niet te laten merken. Ze mocht er dan verreisd uitzien na haar lange tocht, maar ze gebruikte een tinctuur van rozemarijn, pepermunt, kruidnagel en geranium die de luizen op afstand hield en haar haar deed glanzen. Als het nodig was wreef ze ook een zalf van fenegriek en mosterdzaad over haar lichaam, die minder zoet geurde, maar wel heel doeltreffend was. Ze mocht dan een eenvoudig meisje zijn uit een arm dorp, ze was geen armoedzaaijer.

'Laat Prudence dat vanavond maar regelen. Maar in hemelsnaam, Patrick, zorg dat ze eerst wat te eten krijgt, het magere ding ziet eruit alsof ze al in geen maanden een maaltijd heeft gezien.'

Rowan liet haar adem ontsnappen. Het leek erop dat ze de goedkeuring van mevrouw Hollander kon wegdragen, genoeg om op zijn minst op proef te worden aangenomen.

'En ze zal nieuwe kleren nodig hebben. Ik laat mijn bedienden niet in lompen gekleed gaan. Voorlopig kan ze wel een oude jurk van Alice aan.'

Caroline Hollander pakte haar boek weer op, alsof ze alweer vertrokken waren.

'Natuurlijk, lieve,' antwoordde de man. En tegen Rowan: 'Kom maar mee, dan laat ik je boven zien.'

Hij pakte een glazen lamp van een buffetkast en ging haar voor door de gang. Rowan wierp een blik achterom toen ze de kamer verliet en zag dat er zich schaduwen verzamelden rond haar nieuwe mevrouw. Ze knipperde even met haar ogen en de schaduwen verdwenen; ze hield zich voor dat het simpelweg een effect van de onbekende omgeving was.

Nu

Het was zachtjes gaan regenen, de druppels maakten stippen op het plaveisel, en Thea stond onder de brede balk boven de deur van het huis te schuilen terwijl ze met de sleutels jongleerde om te beslissen welke van de drie de onlangs geschilderde voordeur zou openen.

Het huis stond aan het einde van de lange hoofdstraat, net voordat die zich versmalde en omhoogvoerde naar de verre heuvels die ze zich herinnerde van haar eerste bezoek, bij daglicht. Het was drie verdiepingen hoog met een vierkante gevel, roodbakstenen muren en een roestkleurig pannendak waar korstmossen op groeiden. Het steile dak toonde vier dakkapellen en aan elk uiteinde stonden schoorstenen. Brede ramen met glas-in-loodruitjes in witte kozijnen flankeerden de voordeur en een mooi bordje ernaast verklaarde dat dit HET ZIJDEN HUIS was. Een kleiner bordje daaronder met zwarte letters, dat eruitzag alsof het pas was toegevoegd, waarschuwde dat het EIGEN TERREIN was. Binnen scheen geen enkel verwelkomend licht.

Onderweg naar het huis was Thea verschillende pubs voorbijgelopen en bij het horen van de luidruchtige gesprekken en de geuren van houtvuur en bitter bier die naar buiten sijpelden toen er bij één

ervan twee mensen naar binnen gingen, was de verleiding groot geweest er te stoppen voor een drankje en iets te eten, maar daar had ze toch maar vanaf gezien, zelfs toen het was gaan regenen. Kies prioriteiten, hield ze zich voor.

Ze concentreerde zich weer op de sleutels, koos er eentje uit en wilde die in het slot steken, maar nu bleek de voordeur ineens op een kier te staan. Ze keek er verbaasd naar, ervan overtuigd dat hij een paar tellen eerder nog dicht was geweest. Zachtjes, voor het geval er iemand achter stond, duwde ze hem verder open met haar vingertoppen en ze riep naar binnen, met een vraag in haar stem.

‘Hallo?’

Op de stoep vlakbij bood een straatlantaarn wat licht, maar binnen in het huis was het pikdonker. Ze kon het gevoel niet van zich afzetten dat ze werd bekeken en wierp een blik achterom, maar ze zag niets. Vastberaden stapte ze de drempel over en snoof – de geur van het huis leek rokerig en prikkelend kruidig, alsof er ergens een vuurtje aangestoken was met vochtig hout. Thea was niet gauw bang, maar een leeg huis op een donkere nacht in een onbekende stad bracht haar toch wel even van haar stuk. Ze slikte een begin van bang vermoeden weg en trok haar rolkoffer mee. Eenmaal binnen zette ze hem rechtop neer en schoof de dichtgeritste zak met hockeysticks van haar schouder. Ze draaide zich weer om en tastte de muur bij de deur af naar een schakelaar. Haar vingers sloten zich om een halve bol en ze drukte op de knop die ze daar vond. Er flakkerde een lamp, die vervolgens gedempt bleef branden.

‘Juffrouw Rust?’ Thea schrok bij het geluid van de stem achter haar rug en draaide zich snel om.

Aan het andere eind van de gang stond een lange, magere vrouw met zilvergrijs haar dat strak uit haar gezicht was getrokken en een bril die met zijn spiegeling haar ogen verborg. Het licht wierp dansende schaduwen door de gang, zodat de vrouw er onvast uitzag, alsof ze versmolt met het schemerlicht om haar heen.

‘Ja, ik ben Thea. Thea Rust,’ zei ze, haar verlangen negerend om

terug te lopen naar de pub die ze had gezien, naar het licht en de warmte en de levendigheid daar. De vrouw leek over de vloer te glijden en kwam een paar centimeter van haar vandaan tot stilstand. De overmaatse, bijna ondoorzichtige glazen en het strenge kapsel vormden een contrast met het delicate patroon van haar blouse.

‘U ziet er nauwelijks ouder uit dan de meisjes die we verwachten. Mevrouw Mary Hicks. Dame van het Zijden Huis,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze haar handen achter zich hield. Een grote kat in de kleur van rook draaide om haar voeten, verdween onder haar rokken en dook weer op, ondertussen woedend naar Thea blazend.

Nu de vrouw dichterbij stond was ze minder intimiderend, maar toch had ze iets wat Thea een rilling langs haar ruggengraat bezorgde. ‘Aangenaam kennis met u te maken, mevrouw Hicks,’ zei ze, zich inspannend om zo hartelijk mogelijk te klinken. ‘Ik wist niet zeker of er iemand was, het was hier zo donker...’

‘Maar natuurlijk ben ik hier, juffrouw Rust. De meisjes arriveren morgen. Ik heb het zo druk gehad met het huis klaarmaken dat ik geen tijd heb gehad om het licht hier aan de voorkant aan te doen. Dat is alles.’

Thea beet op haar lip bij haar neerbuigende toon, maar zei niets. Ze wilde de vrouw niet tegen zich in het harnas jagen voordat ze de kans hadden om elkaar te leren kennen.

‘Wat een lieve kat,’ zei ze om aardig te zijn en ze bukte zich om het dier te aaien. De kat glipte weer onder de rokken van de Dame en Thea ging rechtop staan en voelde zich een beetje dom.

‘Isis. Een prima muizenvanger.’

Haar lippen trokken even en ze keek Thea aan, alsof ze haar zwijgend inschatte. ‘Maar wees voorzichtig, ze krabt.’

‘Begrepen.’

Thea wist maar heel weinig van Egyptische mythologie, maar genoeg om te weten dat de kat waarschijnlijk was vernoemd naar een godin, en niet naar Islamitische Staat.

‘Goed, we moeten u de weg even wijzen. Uw kamer is helemaal

boven in het huis,' zei mevrouw Hicks, en ze wees naar een trap verderop in de gang. 'Bovenaan de trap naar links, tweede deur voor het einde van de gang. Mijn kamer bevindt zich aan de achterkant links, op deze verdieping. De meisjes komen op de eerste, tweede en bovenste verdieping te logeren, met de gemeenschappelijke kamers en de ontbijtruimte hier op de begane grond. Aan de achterkant bij de ontbijtzaal ligt ook een tuin en daar, voorbij de visvijver, zit een poort in de muur die naar de rivier leidt. Het zal de meisjes strikt verboden zijn om die poort uit te gaan.'

Thea voelde aan dat die verordening ook voor haar gold.

'En in de toekomst zou ik graag hebben dat u mij Dame Hicks noemt. Dat is traditie, hier in Oxleigh.'

Ze glimlachte, maar Thea kon niet zien of die glimlach haar ogen bereikte of niet – haar bril maakte de Dame erg ondoorgrondelijk. 'Morgen zal ik u alles laten zien,' vervolgde ze. 'U zult overal van op de hoogte moeten zijn voordat de meisjes arriveren.'

'Wanneer komen ze precies?' vroeg Thea.

'Vanaf drie uur, dan hebben ze genoeg tijd om de weg te vinden en uit te pakken voor het avondeten op school.'

Thea wist uit de overvloedige informatie die haar was gestuurd dat de meisjes – het waren er veertien – hun vroege en late maaltijden in hun kosthuis zouden nuttigen, maar lunch en avondeten samen met de andere leerlingen op de school zelf zouden eten.

'En mevrouw Jackson? De huismeesteres?' Thea had haar ontmoet tijdens haar sollicitatiegesprek, een lieve, hartelijke knoedel van een vrouw die naar talkpoeder en pepermuntjes rook. Ze bedacht dat ze zich misschien wel twee keer zou hebben bedacht als mevrouw Hicks, of zelfs de portier, indertijd in dat panel had gezeten. Ze kon alleen maar hopen dat mevrouw Jackson haar pad wat zou effenen.

'Ik vrees dat zich daar een klein probleempje heeft voorgedaan. Helaas heeft zij zich afgelopen weekend bezeerd bij het badmintonnen. Gestruikeld over de shuttle. Door haar rug gegaan, naar het schijnt,' zei Dame Hicks. 'De school kon op zo'n korte termijn natuurlijk

niemand vinden om haar te vervangen, en ik heb begrepen dat u haar plaats zult innemen tot ze hersteld is. Wat wel een paar weken kan duren, is mij verteld.’

Thea, die zich even had laten afleiden door de gedachte aan de chocoladereep in haar tas, keek geschrokken op. Hoorde ze dat nou goed? Moest zij de verantwoordelijkheid op zich nemen voor de nieuwe meisjes? De Dame klonk even blij met dat vooruitzicht als zijzelf en haar humeur nam een duikvlucht toen ze zich realiseerde dat het zou betekenen dat zij voor hun welzijn en hun welvaren moest zorgen. Ze vond het heerlijk om geschiedenis te onderwijzen en haar passie voor het vak te delen, maar ze had letterlijk geen enkele ervaring in pastorale zorg, en daarnaast weinig geduld met de alledaagse drama’s en emoties van tienermeisjes. Ze wist nog goed hoe het voelde om zestien te zijn en soms binnen een en dezelfde minuut te wisselen tussen verlamme zelftwijfel en grenzeloos zelfvertrouwen. Hoewel het waarschijnlijk een treetje omhoog op de ladder was wat verantwoordelijkheid betrof, vermoedde ze, was het geen promotie waar zij op geaasd zou hebben.

‘Uiteraard zal ik hier ook zijn,’ zei de Dame. ‘Maar mijn taak is ervoor te zorgen dat het huishouden soepel verloopt en toezicht te houden op het keuken- en schoonmaakpersoneel, de was, enzovoort. Kom maar mee,’ zei ze, met een blik op haar horloge, ‘en breng uw bagage mee. Laten we geen tijd meer verdoen.’ Ze liep met snelle stappen weg en knipte in het voorbijgaan een andere lamp aan, zonder te kijken of Thea haar wel volgde. ‘Op deze verdieping hebben we de eetzaal – het restaurant van het hotel dat hier gevestigd was voordat de school het huis kocht.’ De Dame wees naar een vertrek rechts van de gang. Thea keek door de half openstaande dubbele deuren en zag twee lange tafels en rijen stoelen, geflankeerd door een buffetgedeelte. Voor de ramen hingen vrolijke gordijnen en ze rook dat de kamer onlangs was geschilderd.

‘De keuken is daarachter,’ zei de Dame, wijzend naar een stel

dubbele deuren aan de andere kant van het vertrek. ‘Kom nu maar mee naar boven.’

Een brede eikenhouten trap met door de tijd gepolijste trapstijlen leidde naar de eerste verdieping. Thea sleepte haar koffer en haar tas mee omhoog, blij dat ze niet gezwicht was voor de verleiding om meer dan het hoogstnoodzakelijke in te pakken. Ze bereikten de eerste verdieping, waar een lange overloop met vijf deuren, twee aan de ene kant en drie aan de andere, naar rechts leidde. ‘Er slapen twee of drie meisjes samen op een kamer.’

De Dame maakte een deur open. Thea keek even naar binnen en zag dat er twee bedden op de kamer stonden, opgemaakt met witte katoenen dekbedden en dikke kussens, en twee bureaus met comfortabel ogende stoelen ervoor. Boven elk bureau hing een prikbord, tussen de bedden lag een rond kleed en tegen de verste muur stond een kastenwand. In Thea’s ogen zag het vertrek er, op dit moment in elk geval, nogal antiseptisch uit, met als enige accessoire een merkwaardige schijf met de vorm en omvang van een grote kiezelsteen op een van de bureaus. Thea’s eigen tienerkamer was ongeveer even groot geweest, maar dan van plint tot plafond volgeplakt met posters van hockeyspelers, glanzende volbloedpaarden en tenniskampioenen. Ze herinnerde zich met enige schaamte haar heftige verliefdheid op Andre Agassi die gedurende haar hele tiener-tijd had aangehouden en vroeg zich af of de meisjes hun kamers een persoonlijk tintje zouden mogen geven. Ze vermoedde dat ze zich zouden moeten beperken tot de prikborden.

De Dame wees naar een kleinere wenteltrap omhoog aan het einde van de gang. ‘Die trap gaat naar zolder en ook helemaal naar beneden – ik geloof dat het oorspronkelijk de bediendentrap was. Twee meisjes zullen de grotere kamer daarboven delen, en daar is ook uw kamer en een aparte studeerkamer voor uw eigen gebruik.’

‘Geweldig. Dan vind ik het verder wel, hartelijk dank,’ zei Thea, die graag naar haar kamer wilde om haar zware tassen neer te kunnen zetten.

‘Heel goed. Dan zie ik u morgenochtend.’

Even geruisloos als ze verschenen was verdween de Dame weer.

Thea nam haar koffer in haar andere hand, schoof haar hockeytas hoger op haar schouder en liep verder de gang in. Op de deur van de eerste kamer waren de namen van drie meisjes geplakt: Aradia Bianchi, Morgan Addington-Clay, Sabrina Fox. Ze opende hem op een kier en zag een grote ruimte met twee dakkapellen die uitkeken op de hoofdstraat. Ondanks de schuine wanden was er meer dan genoeg plaats voor drie bedden, drie bureaus en een grote garderobekast. Er was zelfs ruimte voor twee fauteuils met roodgeblokte stoffering rond een lage tafel. In een hoek was een wasbak aangelegd en er stond een tafel met daarop een waterkoker, mokken en een paar voorraadpotten.

Toen ze genoeg had gezien trok Thea de deur dicht en hees zichzelf en haar spullen de laatste trap op naar de bovenste verdieping, waar ze haar kamers vond aan het einde van de gang, na een deur met de namen Fenella en Camilla erop voorbij te zijn gelopen. Het zou haar niet verbaasd hebben om een Arabella, Henrietta of Clarissa op de deuren te zien staan, want dat was het soort meisje dat op Oxleigh College zou belanden. Bij die gedachte riep ze zichzelf tot de orde. Haar eigen naam – Theodora – was niet heel anders.

Ze sleepte haar koffer de kamer in en inventariseerde haar omgeving. Er stond een eenpersoonsbed, net als bij de meisjes opge maakt met een dekbed en met een marineblauwe – gelukkig geen roze – Schots geruite deken aan het voeteneind, een fauteuil naast het enkele raam in de dakkapel en een grote ladekast. Op de ladekast lag hetzelfde kiezelvormige ornament dat ze in de andere kamers had zien liggen. Nieuwsgierig pakte ze het op. Rond de buitenrand bleek een reeks knipperende lichtjes te zitten en op de zijkant stond het woord *ΕΚΚΟ* gedrukt. Het moest een van die smartproducten zijn, zo’n ding waarvan Thea zeker wist dat het je gesprekken af luisterde en informatie doorstuurde naar Joost mocht weten wie. Ze veronderstelde dat ze altijd nog de batterijen eruit kon halen en legde het weg.

Vervolgens liep ze naar de verste hoek van de kamer, waar de schuine wanden in een punt bij elkaar kwamen en ze nog maar net kon staan zonder haar hoofd te stoten. Daar zat nog een deur, waarachter ze een kleine badkamer aantrof. De vloer kraakte klaaglijk waar ze eroverheen liep, kreunend als een bejaarde die zich uit een stoel omhoogwerkte. Hij was ook verre van vlak, en leek zelfs schuin te hellen in een van de hoeken, wat haar het gevoel bezorgde dat ze in een scheepskajuit stond in plaats van op vaste grond. Ze haalde haar schouders op. Het was een oud huis, dus dat was te verwachten. Als historica vond ze het geweldig om hier te wonen, want het gebouw leek op zijn minst uit de achttiende eeuw te dateren, aan de buitenkant en de scheve vloeren te zien.

Thea zette haar sporttas neer, ritste een zijvakje open en haalde een wat verreisde ogende appel en de chocoladereep tevoorschijn. Aan het einde van de gang had ze nog een deur gezien waarvan ze aannam dat het die van haar studeerkamer was, maar die zou ze later wel inspecteren. Nu schopte ze eerst haar schoenen uit en liet zich op het bed vallen, nam een grote hap van haar appel en bleef nadenkend liggen kauwen.

Elke spier in haar lichaam deed pijn, het gecombineerde effect van een lange vliegreis gevolgd door twee dagen sightseeing in Londen op zoek naar musea die als excursies konden dienen voor haar leerlingen, en samen met haar bloedsuiker was ook haar normaal gesproken evenwichtige humeur ingestort. Dat was waarschijnlijk de reden waarom ze zich plotseling afvroeg of het geen vergissing was geweest om hierheen te komen. Deze school, met al zijn spoken, de bevoorrechte jongens – en nu meisjes – die er les kregen, de andere docenten die ongetwijfeld uit hetzelfde hout gesneden zouden zijn als meneer Battle – wat kon zij met zulke mensen gemeen hebben?

Soms begreep ze echt niets van zichzelf.

Rusteloos at ze haar appel op en mikte het klokhuis in een prullenbak aan de andere kant van de kamer – de slam dunk bracht een

glimlachje op haar lippen. Ze kwam overeind, gooide haar bril op het bed en ging haar gezicht en haar handen wassen in de wasbak, waar ze op haar tenen moest gaan staan om zichzelf met bijziende blik in de spiegel te bekijken. Er zaten dieppaarse kringen onder haar ogen en haar lange, steile bruine haar hing in slappe strengen langs haar gezicht. Terwijl ze daarnaar stond te kijken zag ze iets achter zich bewegen en ze draaide zich met een ruk om, maar het was al verdwenen voordat ze kon zien wat het was.

Alleen de ramen rammelden in de wind.

Ze kreeg nog achtervolgingswanen van de vermoeidheid en de lauwwarme ontvangst. *Doe gewoon. Rust.*

Ze droogde haar handen af, zette haar bril weer op haar neus en liep de gang op, naar de kamer ernaast. Het was een klein kamertje, nauwelijks meer dan een bergkast, al had het wel een raam dat uitkeek op de tuin achter het huis. Ze schoof de gordijnen open en tuurde naar buiten, hoewel ze in het donker heel weinig kon zien. Ze zag een vlek op de ruit die bij nadere inspectie een handafdruk bleek te zijn, met wijd gespreide vingers. Ze wreef er met haar mouw over, maar de vlek verdween niet. Dan moest hij wel aan de buitenkant van het glas zitten, al had ze geen idee hoe iemand zo hoog had kunnen komen, want de bovenste verdieping – de zolder, veronderstelde ze – van het huis was te hoog voor zelfs de langste ladder.

Ze draaide zich om naar de kamer en zag een houten bureau, een stoel en een prullenbak staan. Een veelkleurig kleed nam de helft van het kleine vloeroppervlak in beslag en er hingen haken aan de muur die pas aangebracht moesten zijn, want op de vloer eronder lagen nog kleine hoopjes gruis.

Op het bureau lag een stapel bruingele dossiermappen die ze nieuwsgierig doorbladerde. Op elk ervan stond de naam van een meisje: Oxleighs nieuwe leerlingen. Ze nam ze mee terug naar haar slaapkamer en legde ze op het nachtkastje om later door te nemen. Haar eerste prioriteit was uitpakken en het duurde niet lang voordat ze haar kleren in de ladekast had opgeborgen en haar toiletartikelen

in de badkamer had gezet. Helemaal onder uit haar tas diepte ze een cilindervormig blik op, een kleine foto in een houten lijst en een paar boeken, die ze allemaal op de kleine boekenplank aan het andere eind van de kamer schikte. Ze sloeg het bovenste boek open en las het vervaagde handschrift op het schutblad, de tekst die ze uit haar hoofd kende: HAR, SEPTEMBER 1965, MILL HOUSE, OXLEIGH COLLEGE.

HAR: Henry Adam Rust. De reden waarom ze überhaupt de website van het college had opgezocht, en de doorslaggevende factor bij het impulsief solliciteren naar de baan.

Ongevraagd kwam er een plotselinge herinnering aan haar vader bij haar op. Ze zat bij hem op de achtergalerij van hun huis in een buitenwijk van Melbourne waar hij zorgvuldig witmaker aanbracht op zijn Dunlop Volleys in afwachting van zijn vriendschappelijke zondagse potje tennis (dat hij speelde met de inzet van een wildcard op Wimbledon). Er lag altijd een sigaret te branden waarvan de askegel steeds langer werd, met een flesje bier vol condensdruppels ernaast. Fronsend herinnerde ze zich hoe competitief hij was – nooit had hij zich laten verslaan door Thea of haar jongere zusje Pip. ‘Geen genade!’ was zijn favoriete kreet als ze tegenover elkaar aan het net stonden. Hunkerend naar zijn goedkeuring en zijn aandacht verdroegen ze talloze nederlagen. Ze dacht niet dat een van hen hem ooit had weten te verslaan, niet met tennis, niet met kaarten, niet met schaken, niet met wat dan ook. Maar goed ook, want hij kon helemaal niet tegen zijn verlies, dat kon zijn humeur dagenlang bederven.

Ze sloeg het boek dicht en wilde net naar het bed lopen toen het plotseling donker werd. Er daalde een zware stilte neer en de haartjes in Thea's nek stonden rechtovereind. Toen rees er, van ergens diep in de ingewanden van het huis, een ijzingwekkende kreet op.